

Interview Christelle Dabos

auteur van de Spiegelpassante-serie

Kun je ons iets over jezelf vertellen?

Ik ben opgegroeid in Frankrijk aan de Côte d'Azur, met één been op school en de andere op het conservatorium. Ik probeerde een paar instrumenten uit, viool, piano, hobo, voordat ik het instrument koos dat ik nu gebruik: het toetsenbord van de computer. Ik ben altijd een grote dromer geweest (erg verward ook; en onhandig), maar mijn dromen onder woorden brengen? Moeilijk! Ik begon met schrijven toen ik 21 was, dankzij een vriend. Van tekst tot tekst zocht ik lang naar "mijn" universum, totdat De spiegelpassante alles op z'n kop zette. Een oerknal die sindsdien niet meer is gestopt.

Je hebt een ongelooflijk mooie fantasiewereld gecreëerd. Hoe kwam je op het idee voor dit project?

Het ontstond vanuit mijn onderbewuste. Ik was net verhuisd naar België, wat zo anders is dan de Côte d'Azur! Ik hield van de straten, de huizen, de landschappen, de inwoners, het dialect. Voor mij is Ophélie een echte kleine Belg. Het was ook de tijd waarin ik The Crossroads of the Worlds (His Dark Materials) van Philip Pullman las, waarvan ik de thema's en esthetiek prachtig vond. Ik had ook net de films van Hayao Miyazaki ontdekt: Chihiro's Journey, The Moving Castle. En ik had toen een nogal gecompliceerde relatie met mijn spiegelbeeld. Ik denk dat het de mengeling van dat alles was, ergens in mij, die uiteindelijk de defragmenteerde wereld van de Spiegelpassante deed ontstaan.

De personages in uw boeken hebben interessante en uiteenlopende eigenschappen, hoe heeft u dat zo bedacht?

Allereerst: bedankt, ik zal het doorgeven! De personages in mijn verhalen komen naar me toe als degenen die me in mijn dromen bezoeken. Spontaan. Ik heb niet de indruk dat ik ze echt gemaakt heb. Velen hebben zich in de loop der jaren van schrijven en herschrijven aan mij geopenbaard. Ophelia is een beetje een omgekeerde reflectie van mij, kwetsbaar van buiten, sterk van binnen. Thorn heeft enkele van dezelfde eigenschappen als mijn partner, waaronder een diep verlangen om niet afhankelijk te zijn van enige vorm van autoriteit. Tante Roseline heeft een beetje van mijn moeder genomen; en haar broer van mij.

Wat is je schrijfstrategie? Plant u alles van tevoren, improviseert u alles, of een mengelmoes van beide? Waar schrijf je het liefst?

Ik heb totale improvisatie en volledige planning geprobeerd: het eerste leidde ertoe dat ik alles moest herschrijven, het tweede deed me vastlopen. Sindsdien hanteer ik een tussenweg en veel post-its! Ik schrijf alle ideeën op die bij me opkomen, de hoofdfasen van het verhaal, de kleine details waarvan ik nog niet weet wat ik ermee moet doen, maar die ik wel heel graag wil. En dan laat ik het schrijven plaatsvinden.

Mijn bureau is eigenlijk een bank.

Hoe ziet jouw ochtendritueel eruit?

Ten eerste, ik zet geen wekker, maar ik ben wel een ochtendmens. Ik hou van het moment dat ik de gordijnen open kan doen om het eerste licht binnen te laten. Ik luister naar het

geluid van kinderen die naar school gaan aan de overkant van mijn huis. Ik aai de katten. Ik geniet van mijn ontbijt voor een tekenfilm. Ook al blijf ik thuis, ik hou mijn pyjama niet aan; maar ik kleed me wel comfortabel. Ik zit op de bank, zet mijn computerblad op mijn schoot. Ik zit in kleermakerszit of zet mijn voeten op tafel: ik mag de vloer niet raken. Dan word ik gewichtloos. Ik controleer mijn e-mails, ik beantwoord de meest dringende. Ik herlees wat ik de vorige dag heb geschreven; vaak vul ik het aan met kleine ideeën of zinswendingen die me ergens tussen avond en ochtend te binnen schieten. En dan gaan mijn vingers naar het toetsenbord en begint het schrijven opnieuw.

Wat is je favoriete eten? En met wie eet je het het liefst?

Iedereen die mij kent, weet dat ik een diepgaande en intense relatie heb met chocolademelk. Ik hou er een beetje te veel van (en ik weet niet zeker of het wederzijds is). Ik koop altijd hetzelfde merk - dat ik hier niet bekend zal maken - als ik toch iets anders koop valt het altijd. In mijn jeugd verorberde ik drie grote kommen per dag, een regelrechte overdosis. Tegenwoordig schenk ik mezelf een half kopje per keer in, tijdens mijn schrijfpauzes.

Dit ritueel voer ik alleen uit. Hoewel, alleen, de kat is vaak in de buurt.

Met welk personage identificeert u zich het meest?

Als Ophélie een persoonlijkheid heeft die in veel opzichten op mij lijkt (haar onhandigheid, haar ouderwetsheid, haar kortzichtigheid), kan ik niet anders dan me ook met Farouk identificeren. Ja. De familiegeest van de Pool. Zijn traagheid al: ik neem graag de tijd, niet gehaast in het leven zoals in het schrijven. Zijn geheugenproblemen ook. Ik kan me iemands gezicht en naam van de ene dag op de andere niet herinneren. Het is een beetje gênant. Ik zal me ook hele kleine, triviale dingen herinneren en belangrijke gebeurtenissen compleet vergeten. Ik compenseer met heel veel post-its.

Als je één object mocht lezen, welke zou je dan kiezen?

Ik heb niet een bepaalde in gedachten, maar ik denk aan die voorwerpen die je vindt als je op straat loopt, onder een boom of op het strand. Een sleutelhanger. Een rubberen bal. Een haarspeld. Een vervaagd vel papier waarop je kunt raden dat er iets geschreven is en dat niet meer leesbaar is. Elke keer vraag ik me af van wie het was.

Op welk moment van de dag schrijft u het liefst?

Ik heb twee favoriete momenten: de ochtend en de avond. Misschien omdat ik dan met één been in slaap ben? Als mijn hoofd tot rust komt en ruimte maakt voor iets anders? Ik ga gemakkelijker in trance, ik stel mezelf minder vragen. Ik ben ongeremd. Als ik achteraf herlees wat ik in deze momenten van "loslaten" heb geschreven, zijn dat vaak de dingen die ik het minst aanpas.

Wat is het beste schrijfadvice dat je zelf ooit hebt gekregen?

Het komt van mijn partner: hou altijd plezier in het schrijven. Als ik mezelf forceer, mezelf te veel beperkingen opleg of de betekenis van wat ik doe uit het oog verlies, lijdt de hele tekst daaronder. Plezier betekent niet gemak. Er is ook plezier in het feit dat ik moeite heb gedaan, dat ik eindelijk het gevoel heb dat de zinnen kloppen, dat de personages kloppen na urenlang mijn hersens te hebben gepijnigd over deze of gene scène. Het is leuk om de lezer een verhaal te geven dat misschien niet aan zijn of haar verwachtingen voldoet, maar waarin ik mezelf echt heb gestoken, waarin ik volledig aanwezig ben geweest. En het is leuk om uit te kijken naar het volgende verhaal!